

ПОТЪИНОСТЪТЪ

НАЖИВЪЛЪНОТО, ИЗОБИВЪЛЪНОТО ЦАРСКИТЪ ПАЛАТЫ

ДАВОЛЪТЪ

ГЛАВА ПЪРВА

ПЪТНИКЪТЪ.

На 15. Ноември 17. Коніетъ около десетъ подиръ пла-
дне по Европейски, една съ четри кола пощенска колеска,
който бѣ тръгнала отъ предградето Св. Германъ, отиваше
къмъ Парижъ. Коніетъ ѝ отиваша въ вода и побѣдѣли отъ
пѣкъ, показвахъ безпрѣлично на дѣлгитѣ пѣтъ който бѣхъ
извървѣли. Виждахъ си като да вървѣхъ въ срѣдъ облакъ
отъ паръ, който едвамъ можаше нѣкой да распознае при
мѣделнѣватъ свѣтлинъ на двата сенеря на колеската. Бѣше
тъмно като въ рогъ и възъ отъ кругъ на трептелното бле-
шуканіе на свѣтлинъ, но неможахъ осенети, невъзможно
бѣ да ся распознае друго пѣщо.

Вилицитъ на буйнитъ втрѣ бучахъ съ тѣжвно ехтеніе
прѣзъ оголенитъ дървѣ на дѣрѣвѣтъ на св. Германа. И по
нѣкогашъ сякашъ че лелечахъ като души молящи ся, а по
нѣкога — разгѣвени като заплашителны гласове. Выхрушкы
отъ сухи листіе шибяхъ поздритѣ и гърдытѣ на коніетъ,
които ся въсправахъ стряскани; Дѣждъ буйнѣ разгѣсомъ съ
бѣдръ и силенъ градъ, бѣше зель да вали.

Коляската бѣше зела да слѣзва право на долу въ неравнѣ-
тъ котловинъ, като бѣ очертала по отлогътъ на планинатъ
кръшнитѣ си криволицы; внезапно сяца въхрушка отъ втрѣ